

Arrest

nr. 284 429 van 7 februari 2023
in de zaken RvV X en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2022, gekend onder rolnummer RvV X.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2022, gekend onder rolnummer RvV X.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK en advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 24 september 2019, dient op 1 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 1 oktober 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 13 april 2021.

1.3. Op 19 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 20 juli 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart over de Libische nationaliteit te beschikken, stelt een Arabier te zijn, afkomstig van Sorman, gelegen in het Westen van het land, nabij de Tunesische grens. In 2004 of 2006, na uw huwelijk, bent u in Tripoli, wijk Al-Andalous gaan wonen. U bent gehuwd met F., samen hebben jullie twee zonen. U verbleef er tot 2007, toen u omwille van uw problemen besloot naar Europa te vertrekken. U denkt in 2008 in Europa te zijn aangekomen.

U vertrok in 2007 of 2008 uit Libië, in het bezit van een geldig toeristen- en werkvisum, verkregen op de Belgische ambassade. In 1999-2000 was u immers al een keer in België geweest voor de aankoop van auto's.

U verliet echter uw land van herkomst omwille van problemen met uw schoonbroer A.O. en dit omwille van uw huwelijk met zijn zus. Uw echtgenote behoort tot een stam afkomstig uit het Zuiden van Libië, gekend om zijn rijkdom en vele eigendommen. Niettegenstaande haar vader akkoord ging met jullie huwelijk, was dit niet naar de zin van haar broer die op dat moment in het buitenland studeerde. Hij aanvaardt jullie huwelijk tot op heden niet en wil dat jullie scheiden. Omdat u dat weigerde, wordt u door hem bedreigd met de dood. Zelfs in Nederland werd u door hem bedreigd, u zou het IND (Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst) hiervan op de hoogte hebben gebracht.

Tevens vreest u ingeval van terugkeer problemen omdat u als oud-milicien jaarlijks één maand reservedienst moet doen. U heeft indertijd uw legerdienst van twee jaar volbracht. Door uw verblijf in het buitenland stond u niet meer paraat voor de reservedienst en kan dit voor u leiden tot 2 maanden gevangenisstraf per jaar dat u heeft gemist. Aangezien u intussen al ruim 13 jaar weg bent uit Libië, zou dit leiden tot een detentie van minimum 26 maanden.

Als derde reden geeft u aan dat uw broer werkte en heeft meegevochten met het regime van Kolonel Khadaffi en dit problematisch is voor andere stammen die aansturen op bloedwraak. Om die reden zou uw familie intussen ook het land hebben moeten verlaten.

Omdat u, bij uw vertrek uit Libië, had gehoord dat de procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in Nederland vlotter liep, reisde u uiteindelijk in 2007/2008 niet naar België maar wel naar Nederland. U kreeg er een B-status in 2009 of 2010, geldig tot 2013. U moest nadien een verlenging aanvragen, maar deze werd u - op basis van de toen geldende situatie in uw land van herkomst - geweigerd. U ging meerdere keren in beroep, dit duurde maar liefst zes jaar, maar tevergeefs, u kreeg er geen B-status meer. Uiteindelijk besloot u naar België door te reizen. Op 26 september 2019 kwam u in België aan en op 1 oktober 2019 verzocht u hier om internationale bescherming.

Ter staving van uw asielerzoek legt u een kopie neer van een familieboekje, een huwelijksboekje, een geboortebewijs van één van uw zonen, een document van het leger, en een oproep van milities.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar twee attesten neer van "MSF" ("médecins sans frontières"), nl. een doorverwijzing en een medisch verslag dd. 29 juli 2020 waaruit moet blijken dat u mentale problemen heeft en aangepaste medicatie moet nemen. U had blijkbaar op dat moment ook het opvangcentrum moeten verlaten wat voor extra onzekerheid zorgde. Echter, de psychologe schetst hierbij enkel een beeld van uw symptomen en legt hierbij geen enkel verband met de door u naar voor gebrachte

asielmotieven. U legde betreffende stukken bovendien niet neer op CGVS, evenmin enig ander meer actueel medisch attest. Blijkt uit uw administratief dossier en het verloop van het persoonlijk onderhoud dat u wel degelijk in staat was deel te nemen aan het onderhoud, de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Gelet op voorgaande kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, hoeft te koesteren of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit om onderstaande redenen.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie opgevraagd bij de Nederlandse asielinstanties blijkt dat u op 29 september 2008 reeds een eerste asielverzoek indiende in Nederland (Ter Apel). U verkreeg er een B-status die in 2013 niet langer werd verlengd, dit op basis van de gewijzigde algemene situatie in Libië op dat moment. U diende er vervolgens op 7 juni 2016 en op 2 augustus 2017 een 'opvolgende aanvraag' in, die telkens werd afgewezen (zie ook IND-rapportering, toegevoegd aan het administratief dossier). Nadien reisde u door naar België en verzocht u alhier om internationale bescherming.

Vooreerst baseert u uw asielverzoek op **de problemen met uw schoonbroer**, nl. de broer van uw echtgenote. Die problemen zouden u in 2007/2008 hebben genoodzaakt om Libië te verlaten. Echter, uw verklaringen hieromtrent kunnen geenszins overtuigen. Zo brengt u geen enkel begin van bewijs aan aangaande de problemen met uw schoonbroer. U geeft aan dat hij op het ogenblik van jullie huwelijk in het buitenland studeerde en om die reden niet tijdig zijn veto kon stellen. Wat hij precies in het buitenland studeerde, waar hij zich in concreto bevond, wat hij nadien deed, licht u niet toe. Waarom uw schoonbroer tegen jullie huwelijk was gekant, is evenmin duidelijk. U stelt in heel algemene termen dat uw echtgenote van een zuidelijke stam afkomstig is, die over vele gronden beschikt en dat deze gronden niet met 'buitenstaanders' kunnen worden gedeeld (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). U stelt evenzeer dat uw zwager trachtte jullie te doen scheiden maar dat dit niet lukte (CGVS, p. 6). Wat uw schoonbroer dan precies heeft gedaan om een scheiding te bewerkstelligen, licht u evenmin toe.

In dit verband is het verder ook heel merkwaardig dat u tijdens het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (genoteerd in de vragenlijst van het CGVS, dd. 1 oktober 2020, vraag 1) stelt dat u in 2007 door de politie, op aangeven van uw schoonbroer, werd gearresteerd en ongeveer 2 weken werd vastgehouden. Volgens u werkte uw schoonbroer voor het regime van Khadaffi. U gaat zelfs verder door te stellen dat uw schoonfamilie heel machtig is en hoge functies bekleedt binnen de staat. Opvallend genoeg heeft u van al deze elementen op geen enkel ogenblik melding gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS waar u op geen enkel moment het verband legde tussen uw schoonbroer en het voormalige regime van Khadaffi, laat staan met andere vooraanstaande functies - die u weliswaar bij de DVZ niet nader kon benoemen of omschrijven die andere leden van uw schoonfamilie zouden hebben bekleed (CGVS, p. 6 en vragenlijst CGVS, ingevuld door een medewerker van de DVZ, vraag 5). Dat u deze informatie aangaande uw schoonfamilie, alsook het gegeven dat u omwille van uw huwelijk zelfs twee weken werd vastgehouden, onvermeld liet op het CGVS, zelfs niet spontaan opwierp op het moment dat u nog toevoegingen kon doen aan uw verhaal (nl. u uitdrukkelijk werd gevraagd of u alles had kunnen vertellen dat aanleiding had gegeven tot uw asielverzoek, CGVS, p. 10) komt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas niet ten goede.

Aangenomen dat uw schoonbroer niet was opgezet met de huwelijkspartner van zijn zus, dan nog dient vastgesteld dat haar vader (uw schoonvader) naar uw eigen zeggen geen enkel probleem had met jullie huwelijk. Dit is toch een heel belangrijk gegeven. Immers, binnen de islamitische stammencultuur is de toestemming van de vader of de 'pater familias' voor het afsluiten van een huwelijk bepalend. U zegt zelf dat uw schoonvader niet het probleem was, wel uw schoonbroer (CGVS, p. 6). Dat uw schoonvader dan zijn zoon niet ter orde zou kunnen roepen en/of minstens tot een vergelijk zou kunnen komen zodat het huwelijk van zijn zus niet langer een probleem zou zijn, kan niet worden geloofd. Het is ook aan het hoofd van de familie of eventueel het stamhoofd om in dergelijke zaken te bemiddelen en tot een oplossing te komen. Dergelijke stappen en/of pogingen blijken nergens uit uw verklaringen. Te meer deze kwestie intussen al meer dan 15 jaar gaande is, kan moeilijk worden ingezien dat u enkel omwille van dit huwelijk niet zou kunnen terugkeren naar uw eigen gezin in Libië én tot een vergelijk zou kunnen komen met die

ene zwager (CGVS, p. 6. én asioldossier IND, toegevoegd aan het administratief dossier). Het CGVS kan evenmin inzien waarom uw schoonbroer na 15 jaar liever zou blijven aandringen op een echtscheiding, wat insé 'oneer' over zijn zus - en bij uitbreiding over de ganse familie - zou kunnen brengen, dan na zo een lange tijd het huwelijk te aanvaarden. Dat uw schoonvader ook liever deze vete ziet voortduren, dan zijn zoon tot de orde te roepen en/of tot één of andere verzoening aan te zetten, kan evenmin worden geloofd. Uw verklaringen kunnen op dit vlak hoegenaamd niet overtuigen. Dat u thans, 15 jaar na uw huwelijk, omwille van dit huwelijk uw schoonbroer nog zou dienen te vrezen, maakt u niet aannemelijk. Bovendien, zelfs aangenomen dat uw schoonbroer op een gegeven moment één of andere functie bekleedde tijdens het regime van Khadaffi, - wat u overigens geenszins aantoonde aan de hand van concrete verklaringen en/of enig tastbaar begin van bewijs - dan nog kwam dit regime ten val in 2011. Op welke manier uw schoonbroer actueel u dan het leven zuur kan maken, licht u niet toe op het CGVS. Opvallend genoeg stelt u in dit verband dan weer bij de DVZ dat uw schoonbroer thans deel uitmaakt van 'milities' en dus nog altijd 'machtig' is. Van welke militie hij dan deel uitmaakt en/of waaraan hij die macht in concreto ontleent, weet u evenmin toe te lichten (zie vragenlijst CGVS, vraag 5).

U stelt dat u zelfs tot in Nederland werd bedreigd door uw schoonbroer. U zou de Nederlandse autoriteiten hiervan op de hoogte heeft gebracht. Echter, blijkt dat u dit enkel zou hebben gemeld aan het IND maar op geen enkel moment hiervan klacht heeft neergelegd bij de Nederlands politie. Dit laatste kan men redelijkerwijze van u verwachten indien de bedreiging zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan op Nederlands grondgebied en indien u deze heel ernstig zou hebben genomen. Te meer u in Nederland op dat moment om internationale bescherming had verzocht, uw verzoek volledig hebt gebaseerd op de bedreigingen door uw schoonbroer. Er kan aldus niet worden ingezien waarom u er dan niet naar de politie stapte indien u er werkelijk zou zijn bedreigd (CGVS, p. 6).

Tevens bent u allesbehalve duidelijk waar uw gezin - volgens u op de vlucht voor uw schoonbroer - zich momenteel bevindt. Op de DVZ stelde u dat ze 'ergens onderweg in de woestijn - op de grens tussen Libië en Tunesië - zijn omdat uw echtgenote niet over zee durft te reizen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 en Verklaring DVZ, vraag 15). Tegenover het CGVS luidt het dat u ze kon contacteren in Algerije, wanneer ze echter naar Algerije zijn vertrokken weet u dan weer niet, u heeft het klaarblijkelijk ook niet gevraagd. Dit is opvallend aangezien u enige tijd het spoor bijster was van uw gezin, volgens u te wijten aan een gebrek aan internet, dan kan minstens worden verwacht dat eens u eindelijk terug uw echtgenote en zoons kon spreken, u zich dan ook volop zou hebben geïnformeerd over hun preciese reisweg, de plaats waar ze zich exact bevonden en sinds wanneer ze zich op een welbepaalde plaats zouden bevinden, al was het maar om een inschatting te kunnen maken wanneer, waar en op welke manier jullie elkander opnieuw zouden kunnen contacteren (CGVS, pp. 3 en 4). U bent hieromtrent dan ook bijzonder vaag en onduidelijk.

Hoe dan ook, blijkt uit het gehele asioldossier, door IND overgemaakt aan de Belgische asielinstanties (toegevoegd aan uw administratief dossier) dat dit vluchtmotief volledig werd weerlegd en als ongeloofwaardig werd bevonden. De vluchtelingenstatus werd u er dan ook geweigerd. Dat u dan thans dit element nog steeds als hoofdmotief aanhaalt, andermaal zeer uiteenlopende verklaringen aflegt tussen het CGVS en de DVZ, hieromtrent geen enkel begin van bewijs kan neerleggen (noch aangaande de problemen veroorzaakt door uw schoonbroer noch betreffende zijn zgn. 'machtige' posities die hij bekleedt/bekleedde) mag hoegenaamd niet overtuigen.

Wat uw tweede vluchtmotief, nl. **uw reservedienst**, betreft, zijn uw verklaringen evenmin overtuigend. Vooreerst heeft u dit element, net zo min als uw vrees voor bloedwraak omwille van uw broers activiteiten aan de zijde van Khadaffi (zie infra), op geen enkel moment vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw uitleg, nl. dat u niet veel tijd kreeg en er u ook niet veel vragen werden gesteld, kan niet worden gevolgd (CGVS, p. 6). Immers, zelfs al is de tijd er beperkter, dan nog is het aan u om deze elementen, zij het summier doch spontaan en op eigen initiatief aan te halen tijdens het gesprek bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit het verslag van dit gesprek blijkt nochtans dat u uitvoerig kon vertellen/heeft verteld over de problemen met uw schoonbroer. Dat u dan geen gelegenheid had om minstens uw twee andere vluchtmotieven aan te halen, kan niet worden geloofd. Opnieuw ondermijnt dit op ernstige wijze de oprechtheid van uw verklaringen. Daarenboven brengt u geen enkel begin van bewijs aan dat inderdaad zou aantonen dat u enerzijds één maand per jaar in reservedienst moet, of dat er u anderzijds per jaar dat u uit Libië bent weggeweest twee maanden detentie staan te wachten, inmiddels in totaal dus meer dan 2 jaar. U stelt nogal laconiek dat het bewijs ligt in de Libische wetgeving en het feit dat u ooit 2 jaar legerdienst heeft gedaan. Echter, ook wat dit laatste betreft brengt u geen enkel tastbaar noch overtuigend begin van bewijs aan (CGVS, p. 9 en zie ook infra bij de bespreking van de door u neergelegde documenten). Daarenboven geeft u aan dat diegene die in het buitenland vertoeft het nodige

moet doen en een regeling moet treffen met de regering. De vraag stelt zich dan waarom u dan niet het nodige heeft gedaan, indien u toch al die tijd in het buitenland was, wetende dat de termijn waarvoor u kon worden gesanctioneerd steeds verder opliep (CGVS, p. 9). Uw uitleg kan andermaal niet overtuigen.

Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u om deze reden actueel zou worden gezocht. U verklaart dat een vriend van u, die bij de militaire politie werkt, u op de hoogte heeft gesteld van het feit dat men naar u op zoek is. Wie en/of welke overheidsdienst dan precies naar u op zoek is, licht u niet toe. Bovendien zou men dan toch kunnen verwachten dat diegenen die naar u op zoek zijn, reeds in het verleden bij uw familie zouden zijn langs geweest om naar uw verblijfplaats te informeren. Toch bent u stellig dat ze niet bij uw familie zijn geweest, iets wat andermaal weinig plausibel is. Wat is het nut ervan naar u op zoek te zijn, indien men de meest voor de hand liggende locatie, nl. uw thuisadres, niet aandoet (CGVS, pp. 9-10). Dit alles doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Tot slot, indien u dan toch een vriend én bron bij de militaire politie had, had u evengoed via deze persoon kunnen informeren wat er u te doen stond om, gezien uw verblijf in het buitenland, u in regel te stellen wat uw jaarlijkse reservedienst betreft. Dit heeft u evenmin gedaan.

In dit verband dient ter afsluiting nog te worden vermeld dat u, ondanks een tweede en een derde verzoek ('opvolgende aanvragen') in Nederland u de hierboven vermelde vrees omwille van het niet vervullen van uw reservedienst op geen enkel moment heeft vermeld, niettegenstaande die op dat ogenblik reeds actueel waren, althans volgens u verklaringen in België (zie Rapport opvolgende aanvraag dd. 7 juni 2016 en dd. 2 augustus 2017, opgesteld te Zevenaar, zie administratief dossier).

Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u dit vluchtmotief evenmin aannemelijk heeft gemaakt.

U haalt nog een derde reden aan waarom een terugkeer voor u naar Libië zou zijn uitgesloten, nl. het gegeven dat **één van uw broer heeft gestreden aan de zijde van Khadafi** en er daarom door andere stammen en milities bloedwraak wordt geëist. Ook op dit vlak maakt u een vrees voor vervolging geenszins aannemelijk. U geeft aan dat als ze uw broer niet kunnen vinden, ze hem zullen wreken via uw persoon. Uw broer zou Libië zijn ontvlucht. Echter stelt zich de vraag hoe ze u dan zouden kunnen vinden, nog gesteld dat u naar Libië zou terugkeren (CGVS, pp. 8-9). U bent intussen al bijna 15 jaar weg uit Libië waardoor het evenmin aannemelijk is dat diegenen die wraak willen ook effectief en daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van uw bestaan en/of actief naar u op zoek zouden zijn. Wie er dan trouwens wraak zou willen nemen is al evenzeer een vraagteken. Wat uw broer dan precies heeft gedaan om sommige personen/stammen tot zijn vijand te maken, kan u niet zeggen. Wat zijn concrete werkzaamheden waren evenmin, noch brengt u enig document aan waaruit effectief zou blijken dat uw broer aan de zijde van Khadafi heeft gestreden. U heeft het over 'stammen' en 'milities' of ook wel 'Alouya Abdan' genoemd, maar over welke stammen en/of personen het dan in concreto gaat die hij zou hebben benadeeld, kan u niet verduidelijken. Andermaal vervalt u in wel zeer algemene verklaringen dat 'men' wraak wil, maar waarom of om wie precies dan te wreken, is niet duidelijk. Dat men bovendien naar u op zoek zou zijn, is een pure veronderstelling van uwentwege die u andermaal op geen enkele manier met enig begin van bewijs kan aantonen. Uw uitleg, dat 'iedereen iedereen kent' en samenwerkt (tegen uw broer en zijn familie) is wel zeer vaag en algemeen en kan niet overtuigen (CGVS, pp. 8-9). Ook in deze context stelt u dat u in Nederland telefonisch werd bedreigd door hen in 2013-14, maar opnieuw concretiseert u niet wie dat dan wel was want u weet niet wie die persoon was aan de telefoon. Ook hier geldt de opmerking dat u een dergelijke bedreiging dan had kunnen melden bij de Nederlandse politie, wat u niet heeft gedaan. En ook hier kan worden opgemerkt dat het om een zogenaamd dreigement gaat dat 8 tot 9 jaar geleden zou hebben plaatsgevonden en u evenmin concrete noch doorslaggevende elementen heeft aangebracht dat die vrees - mocht er als iets van aan zijn - nog steeds actueel zou zijn.

Wat de door u neergelegde stukken betreffen, vermogen deze geenszins bovenstaande appreciatie om te buigen.

Bovenal legt u geen enkel origineel stuk neer dat uw identiteit en/of herkomst zou kunnen staven. U legt geen identiteitskaart noch paspoort neer. Nochtans zou u Libië hebben verlaten in het bezit van uw paspoort. Immers, u verklaarde dat u naar de Belgische ambassade in Libië ging en er vlot een toeristen- en/of werkvisum kreeg om naar hier te reizen. Toch kan u dit paspoort niet neerleggen. Volgens u omdat een vriend het van u heeft afgenomen. U diende in Nederland geld te lenen bij een vriend die in ruil voor de afbetaling uw paspoort afnam en dit als onderpand gebruikte (CGVS, p. 7). Omdat u niet in staat bleek de schulden af te betalen is dit paspoort nog bij hem. Dit verhaal kan moeilijk worden gevolgd. Zelfs aangenomen dat uw vriend enige zekerheid wou dat hij zijn geld zou terug zien, kan moeilijk worden geloofd dat u het belangrijkste document dat u persoonlijk in handen had, nl. uw eigen paspoort, zomaar

aan die persoon zou geven, evenmin met enige garantie dat u het zou terugkrijgen. U overigens om de naam van die persoon gevraagd, wil u die niet geven en zegt u dat het een privékwesie is (CGVS, p. 7). Dit antwoord getuigt van weinig openheid en doet dan ook twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen ter zake. Het CGVS sluit dan ook niet uit dat u, om welke reden dan ook, dit paspoort niet wenst te tonen aan de Belgische asielinstanties en het document achterhoudt. Ook is het opmerkelijk dat u stelt dat het geen probleem was om aan een visum te geraken aangezien dit direct door de Belgische ambassade wordt afgeleverd vanaf het moment dat men zegt 'dat men wil vluchten' (CGVS, p.5). Het CGVS maakt zich sterk dat deze door u geschetste gang van zaken om een Schengenvizum te bekomen niet geheel strookt met de werkelijkheid. Overigens heeft u heel duidelijk bij de IND vermeld, tijdens uw eerste gehoor aldaar, dat u nooit een authentiek op uw naam gesteld paspoort in uw bezit heeft gehad noch heeft aangevraagd, ook niet voor uw reis naar Nederland (zie rapport 1e gehoor, Ter Apel, dd. 22 september 2008, p. 8; toegevoegd aan het administratief dossier), om nadien tijdens het 1e nader gehoor toch ineens te vermelden dat u in Libië wel een verlopen paspoort had dat uw echtgenote zou trachten op te sturen (zie Rapport Nader Gehoor, Zwolle, 4 maart 2009, p. 5). Ook deze vaststelling van bijzonder wisselende verklaringen aangaande het al dan niet in het bezit hebben (gehad) van een paspoort is flagrant. Het versterkt enkel het vermoeden dat u uw Libische paspoort achterhoudt. Bovendien verklaart dit alles nog niet waarom u niet in staat zou zijn een Libische identiteitskaart neer te leggen of minstens een kopie ervan. U bent inmiddels al bijna 15 jaar in Europa, heeft in Nederland verschillende (asiel)procedures doorgemaakt en blijkt nog steeds geen besef te hebben van het belang van het neerleggen van originele identiteitsstukken, niettegenstaande u hierop, zowel in Nederland als in België, meermaals werd gewezen. Dit kan u worden aangewreven.

U legt daarentegen wel een kopie neer van een huwelijksakte, familieboekje, een geboortebewijs van uw zoon, een legerdocument en een document van de milities. Gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën u heeft geen originelen voorgelegd - , hebben zij dan ook zo goed als geen bewijswaarde, en al zeker niet wanneer ze niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, zoals hier het geval is. Zo blijkt bijvoorbeeld het stuk dat uw legerdienst moet aantonen zowel als het huwelijksboekje voor een groot stuk onleesbaar te zijn. Aangezien, zoals hierboven uiteengezet, u geen enkel origineel identiteitsstuk kan neerleggen, staat het evenmin vast dat deze documenten (in kopie) op u van toepassing zijn. Wat overigens het document van de militie betreft, blijkt dit stuk, dat slechts de linkerhelft van een tekst beslaat, dus opnieuw zo goed als onleesbaar te zijn. U weet zelf niet te zeggen van wanneer dit stuk dateert, volgens u van 4 of 5 of 6 jaar geleden. U kan het niet precieser in de tijd situeren. U denkt dat het document afkomstig is van een niet nader genoemde militie 'aan de rand van Tripoli', u kan het zich zelf niet meer herinneren (CGVS, p. 10). Het zou volgens u een oproepingsbrief betreffen, maar u zou het document via een buurman en via de telefoon hebben doorgekregen (CGVS, p. 10). Uw uitleg betreffende dit document is dusdanig vaag en summier dat het totaal onduidelijk is wat u er precies wil mee aantonen en op welke manier dit stuk uw vrees zou kunnen ondersteunen. Dat u overigens zelf zo weinig weet te vertellen over de inhoud en de herkomst van dat document, staat haaks op de door u beweerde vrees voor die bepaalde militie.

Het hoeft geen verder betoog dat deze door u neergelegde kopieën geen bewijswaarde hebben en geen extra elementen toevoegen aan uw relaas.

Rekening houdend met alle bovenstaande bemerkingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de ***COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022*** van 29 maart 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadafi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende

groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de

overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker op 16 augustus 2022 een verzoekschrift heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 19 juli 2022 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (gekend onder RVV 279 819) en dat hij op 18 augustus 2022 een nieuw verzoekschrift indiende (gekend onder RVV 280 406) dat evenzeer gericht is tegen voormelde beslissing.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. 279 819 en nr. 280 406 van rechtswege gevoegd.

Aangezien niet uitdrukkelijk in het verzoekschrift wordt aangeduid op grond waarvan de Raad dient te oordelen inzake de beslissing van de commissaris-generaal van 19 juli 2022, zal de Raad in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet oordelen op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, met name het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 280 407, en wordt verzoeker eveneens in toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 279 819.

Ter terechtzitting gewezen op het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, stelt de raadsman van verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 280 407.

3. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker meent dat hij niet kon weten welke informatie hij spontaan had moeten geven tijdens zijn onderhoud. Hij wijst erop dat hij bij de DVZ zijn problemen met zijn schoonbroer uiteen heeft gezet, dat

hij ervan uitging dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was en dat hij dit niet allemaal meer diende te herhalen. Hij meent dat hij wel degelijk op gedetailleerde wijze heeft verteld over zijn problemen met zijn schoonbroer tijdens het persoonlijk onderhoud.

Hij legt verder uit dat zijn schoonbroer bij de milities hoort en zich heer en meester acht. Dat zijn vader wel akkoord ging met het huwelijk was voor zijn schoonbroer niet relevant. Hij bleef de mening toegedaan dat zijn zus hem is blijven ongehoorzamen, waardoor het voor hem een principekwestie was geworden om verzoeker te verbannen uit het leven van zijn zus en van de rest van de familie. Zijn schoonbroer zou niet voor rede vatbaar zijn.

Omdat hij al een hele tijd geen contact heeft kunnen maken met zijn familie, weet hij niet waar zij zich exact bevinden. De laatste keer dat hij met hen sprak, zouden ze zich in Algerije hebben bevonden. De argumentatie in de beslissing, dat hij zich had moeten informeren naar de precieze reisweg, toont volgens hem aan dat de commissaris-generaal zich niet kan inleven in zijn situatie en die van zijn gezin.

Hij wijst er vervolgens op dat hij ook verklaard heeft dat hij vreest om bij terugkeer als deserteur te zullen worden aanzien omdat hij zijn reservedienst niet heeft vervuld. Daarnaast heeft hij ook gewezen op zijn vrees voor bloedwraak omwille van de activiteiten van zijn broer aan de zijde van Khadafi. Hij meent dat het hem niet verweten kan worden hierover niet te hebben gesproken bij de DVZ omdat hij niet de kans werd geboden om er alles te vertellen. Hij werd onderbroken toen hij begon te vertellen over zijn problemen met zijn schoonbroer. Hierdoor ging hij ervan uit dat hij alles nog zou kunnen vertellen bij het CGVS, wat hij ook gedaan zou hebben.

Dat de commissaris-generaal zijn problemen weinig overtuigend vindt, vormt volgens hem geen ernstig en objectief argument.

Verzoeker meent tenslotte dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat de situatie in Libië zeer fragiel, gevaarlijk en onvoorspelbaar is. Hij wijst erop dat er sinds april 2019 zware gevechten aan de gang zijn en dat er in een jaar tijd meer dan 3300 doden zijn gevallen. Verzoeker verwijst hiervoor naar een artikel op www.gov.uk "*foreign travel advice Libya*" (waarvan hij de weblink vermeldt). Omdat de commissaris-generaal zelf toegeeft dat de situatie in Libië complex, problematisch en ernstig is, is het volgens hem niet te begrijpen waarom hij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus.

4. Nieuwe stukken

4.1. Op 17 januari 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, §1, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet waarbij hij ingaat op de veiligheidssituatie in Libië en refereert aan volgende nieuwe stukken die hij tevens bijvoegt:

- COI Focus Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022;
- COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022.

4.2. Op 23 januari 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelt dat uit de in punt 4.1 vermelde COI Focus van 26 september 2022 blijkt dat de situatie in Libië allesbehalve veilig genoeg is om hem er naar terug te sturen en waaraan hij de volgende nieuwe stukken voegt:

- identiteitskaart met vertaling;
- paspoort;
- foto's zoon.

5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Verzoeker betwist de beoordeling van de bijzondere procedurele noden zoals weergegeven in de bestreden beslissing op geen enkele wijze, waardoor de Raad de volgende motieven van de commissaris-generaal dienaangaande bijtreedt: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

U legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar twee attesten neer van “MSF” (“médecins sans frontières”), nl. een doorverwijzing en een medisch verslag dd. 29 juli 2020 waaruit moet blijken dat u

mentale problemen heeft en aangepaste medicatie moet nemen. U had blijkbaar op dat moment ook het opvangcentrum moeten verlaten wat voor extra onzekerheid zorgde. Echter, de psychologe schetst hierbij enkel een beeld van uw symptomen en legt hierbij geen enkel verband met de door u naar voor gebrachte asielmotieven. U legde betreffende stukken bovendien niet neer op CGVS, evenmin enig ander meer actueel medisch attest. Blijkt uit uw administratief dossier en het verloop van het persoonlijk onderhoud dat u wel degelijk in staat was deel te nemen aan het onderhoud, de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Gelet op voorgaande kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Er zijn geen indicaties voorhanden dat verzoeker ten onrechte bepaalde procedurele noden niet zouden zijn toegekend.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verliet zijn herkomstland omwille van problemen met zijn schoonbroer A.O., die gekant is tegen het huwelijk van verzoeker en zijn zus. Daarnaast vreest verzoeker om bij terugkeer minstens 26 maanden te zullen worden opgesloten omdat hij als oud-milicien jaarlijks één maand reservedienst moet doen en hij intussen al ruim 13 jaar weg is uit Libië. Ten slotte vreest verzoeker voor bloedwraak omdat zijn broer heeft meegevochten met het regime van Kolonel Khadaffi, wat problematisch is voor andere stammen en waardoor zijn familie intussen ook het land heeft moeten verlaten.

In de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus op grond van volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers B-status, verkregen op basis van een beschermingsverzoek ingediend in Nederland op 29 september 2008, werd door de Nederlandse asielinstanties in 2013 niet langer verlengd omwille van de gewijzigde situatie in Libië. Zijn opeenvolgende beschermingsverzoeken werden er ook afgewezen;
- ii) Verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij zou kennen met zijn schoonbroer kunnen niet overtuigen nu a) hij geen begin van bewijs bijbrengt; b) hij geen duidelijkheid schept over de motieven waarom zijn schoonbroer gekant is tegen het huwelijk en hij niet duidelijk is aangaande de studies die zijn schoonbroer zou hebben gevolgd in het buitenland waardoor hij zich niet tijdig veto kon stellen tegen het huwelijk; c) hij niet kan toelichten wat zijn schoonbroer precies zou hebben gedaan om zijn scheiding te bewerkstelligen; d) hij bij het CGVS, in tegenstelling tot bij de DVZ, geen melding heeft gemaakt van het feit dat zijn schoonbroer werkte voor het regime van Khadaffi en van het feit dat hij in 2007 door de politie, op aangeven van zijn schoonbroer werd gearresteerd en twee weken werd vastgehouden; e) de vader van zijn echtgenote wel instemde met het huwelijk; f) zelfs indien zijn schoonbroer banden had met Khadaffi, dit regime reeds in 2011 ten val kwam; g) verzoeker bij de DVZ melding maakt van het gegeven dat zijn schoonbroer deel zou uitmaken van een militie, maar niet kan zeggen welke; h) verzoeker aangeeft dat hij zelfs bedreigd werd tot in Nederland, doch hier nooit een klacht heeft neergelegd; i) verzoeker niet op de hoogte is van waar zijn gezin zich momenteel bevindt; j) zijn vluchtmotief door de Nederlandse asieldiensten reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld.
- iii) Verzoekers verklaringen omtrent de reservedienst kunnen evenmin overtuigen nu verzoeker a) hiervan geen melding heeft gemaakt bij de DVZ; b) er geen begin van bewijs van neerlegt; c) naliel om vanuit het buitenland het nodige te doen en een regeling met de regering te treffen; d) niet toelicht wie naar hem op zoek is en er niemand bij zijn thuis is langs geweest; e) van deze vrees geen melding heeft gemaakt tijdens zijn tweede en derde beschermingsverzoek ingediend bij de Nederlandse autoriteiten.
- iv) Verzoekers vrees voor vervolging omwille van het feit dat één van zijn broers heeft gestreden aan de zijde van Khadaffi is niet aannemelijk nu a) verzoeker reeds 15 jaar weg is uit Libië; b) verzoeker geen duidelijkheid geeft over wie precies wraak zou willen nemen, wat zijn broer precies zou hebben gedaan en wat zijn werkzaamheden waren en welke stammen of personen zijn broer zou hebben benadeeld; c) verzoeker van deze vrees geen melding heeft gemaakt bij de Nederlandse politie; d) het inmiddels gaat om feiten van 8 à 9 jaar geleden waardoor het actuele karakter niet wordt aangetoond.
- v) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet doen ombuigen.
- vi) Met betrekking tot het al dan niet bezitten van het paspoort wordt het volgende geoordeeld: a) Verzoeker legt geen enkel stuk neer dat zijn identiteit en/of herkomst zou kunnen staven hoewel hij Libië heeft verlaten in het bezit van zijn paspoort; b) verzoeker legt wisselende verklaringen af over het al dan niet in het bezit hebben van een paspoort nu hij ten aanzien van de Nederlands asielinstanties verklaard heeft dat hij nooit een authentiek op zijn naam opgesteld paspoort in zijn bezit heeft gehad, ook niet voor zijn reis naar Nederland, om vervolgens toch ineens te vermelden dat hij in Libië een verlopen paspoort

had die zijn echtgenote hem zou proberen op te sturen; c) verzoekers verklaring, waarom hij geen paspoort kan voorleggen, overtuigt niet.

5.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

5.4.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar geoordeeld wordt dat verzoeker zijn vrees voor zijn schoonbroer, namelijk de broer van zijn echtgenote, niet aannemelijk maakt. Hierbij acht de Raad het van belang dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die in Nederland over een B-kaart beschikte naar aanleiding van een daar ingediend beschermingsverzoek en in het kader waarvan hij melding maakte van de problemen met zijn schoonbroer, geen verlenging werd toegestaan van zijn verblijfsrecht en dit omwille van de gewijzigde situatie in Libië. Met andere woorden weerhielden de Nederlandse autoriteiten geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker op basis van zijn vermeende problemen met zijn schoonbroer. Uit de beslissing van de Nederlandse asielinstanties van 26 juli 2013 blijkt duidelijk dat de verleende verblijfsvergunning asiel verleend werd op grond van de toenmalige omstandigheden in Libië en dat er ten tijde van de beslissing tot toekenning van het verblijfsrecht geen andere gronden bestonden en dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was (AD CGVS, landeninformatie, IND asiëldossier, "voornemen" 26/07/2013, p. 2 en 4; uitspraak rechtbank Den Haag 18/9/2014: *"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het feit dat de zwager van eiser problemen veroorzaakte bevreemding wekkend kunnen achten, nu de schoonvader het huwelijk van zijn dochter had goedgekeurd en de zwager tot de orde zou kunnen roepen. Ook heeft verweerder uit de omstandigheid dat de echtgenote met de kinderen in een later stadium Libië op legale wijze is uitgereisd en vervolgens Nederland is ingereisd met een mvv, kunnen afleiden dat er geen bezwaren zijn tegen het huwelijk. Immers, uitgaande van de gestelde machtige positie van de zwager had deze de uitreis op eenvoudige wijze kunnen verhinderen."*). Bovendien blijkt dat zijn volgende verzoeken om internationale bescherming door de Nederlandse asielinstanties werden afgewezen (AD CGVS, landeninformatie, IND asiëldossier, uitspraak Rechtbank van Den Haag d.d. 7/7/2016; uitspraak Rechtbank van Den Haag d.d. 5/9/2017). De Nederlandse rechtbank oordeelde onder meer wat volgt: *"Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser met betrekking tot de gestelde vrees voor de (milities van) zijn zwager dan we voor de milities vanwege zijn broer tegenstrijdige en niet overtuigende verklaringen heeft afgelegd; De enkele stelling dat de door eiser gestelde gang van zaken wel logisch is, brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Het ligt op de weg van eiser om zijn asielrelaas te onderbouwen en aannemelijk te maken. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser hierin niet is geslaagd"* (AD CGVS, landeninformatie, IND asiëldossier, uitspraak Rechtbank van Den Haag d.d. 7/7/2016, p. 5). De Raad moet vaststellen dat verzoeker ook thans niet in staat is om te overtuigen van zijn vermeende problemen met zijn schoonbroer. Verzoeker blijft uiterst vaag over wat zijn schoonbroer dan wel zou hebben ondernomen om een scheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote te bewerkstelligen. Zo verklaart hij zelfs bij de DVZ dat zijn schoonbroer problemen begon te veroorzaken door zijn connecties en hoge functies, maar voegt hij hier onmiddellijk aan toe dat hij zich er niet zoveel meer van herinnert (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 5), wat zeer opmerkelijk is indien die problemen de directe aanleiding hebben gevormd van zijn beslissing om zijn land te ontvluchten (CGVS verhoor, p. 5) en hij dit verhaal meermaals ten berde heeft gebracht ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties. Gevraagd welke hoge functie zijn schoonbroer dan precies had, kwam verzoeker niet verder dan te antwoorden dat hij er een hoge functie had, dat hij machtig is en momenteel werkt met de milities (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 5). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud slaagde verzoeker er niet in meer concrete verklaringen af te leggen omtrent de problemen met zijn schoonbroer. Zo acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker, gevraagd naar zijn asielmotieven uiteengezet voor de Nederlandse instanties, aangaf dat hij toen enkel het probleem van zijn schoonbroer had vermeld en dat hij daarover alles heeft verteld (CGVS verhoor, p. 8). Gevraagd of hij dezelfde verklaringen heeft afgelegd over zijn problemen met zijn schoonbroer in Nederland antwoordde verzoeker verder bevestigend, waarna hij zich akkoord verklaarde met het feit dat de inhoud van dat gesprek zal worden opgevraagd en nagekeken (CGVS verhoor, p. 10). Ook na afloop van het persoonlijk onderhoud wenste verzoeker niets toe te voegen, net zomin als zijn raadsman (CGVS verhoor, p. 11). Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat verzoeker hieromtrent bij de DVZ en het CGVS andersluidende verklaringen aflegt. Zoals terecht wordt uiteengezet in de bestreden beslissing verklaart verzoeker bij de DVZ dat hij einde 2007 door de politie werd gearresteerd en twee weken werd vastgehouden, dat zijn schoonbroer werkte voor de staat tijdens het regime van Khadaffi en dat zijn vrouw uit een zeer machtige familie komt (AD CGVS, deel DVZ, punt 1), terwijl hij hiervan geen enkele melding maakt bij het CGVS, waar hij dan weer verklaart dat zijn schoonvader geen enkel probleem heeft met het huwelijk met zijn dochter (CGVS

verhoor, p. 6). Dergelijke inconsistente en zeer vage verklaringen die betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas tasten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees ten stelligste aan. Verzoeker kan dergelijke houding bezwaarlijk vergoelijken door te stellen dat hij niet wist dat hij alles diende te herhalen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Vooreerst werd hij bij aanvang van het verhoor op de DVZ ingelicht dat van hem verwacht wordt dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert, dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft en dat hij op het CGVS de mogelijkheid zal worden geboden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 1 “voorafgaand advies”). Daarnaast werd hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd om alle redenen die ten grondslag liggen aan zijn vlucht uit zijn herkomstland op zorgvuldige wijze toe te lichten (CGVS verhoor, p. 5-6) en werd hij ook gevraagd waarom hij problemen heeft met zijn schoonbroer, waarop hij niet verder kwam dan te stellen dat de familie van zijn schoonbroer veel eigendommen heeft en ze niet willen delen met andere stammen. Dit laatste strookt echter niet met het *supra* aangehaalde feit dat zijn schoonvader geen problemen had met het huwelijk. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden in het verzoekschrift dat hij niet kon weten welke informatie hij spontaan diende te geven en dat hij ervan kon uitgaan dat de verwerende partij op de hoogte werd gesteld van zijn verklaringen waardoor hij dit niet meer diende te herhalen. Waar hij de mening is toegedaan dat hij op gedetailleerde wijze heeft verteld over zijn problemen met zijn schoonbroer tijdens het persoonlijk onderhoud, kan hij, mede gelet op wat *supra* uiteengezet werd, geenszins worden bijgetreden.

De volgende motieven worden pertinent en draagkrachtig geacht en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Vooreerst baseert u uw asielverzoek op de problemen met uw schoonbroer, nl. de broer van uw echtgenote. Die problemen zouden u in 2007/2008 hebben genoodzaakt om Libië te verlaten. Echter, uw verklaringen hieromtrent kunnen geenszins overtuigen. Zo brengt u geen enkel begin van bewijs aan aangaande de problemen met uw schoonbroer. U geeft aan dat hij op het ogenblik van jullie huwelijk in het buitenland studeerde en om die reden niet tijdig zijn veto kon stellen. Wat hij precies in het buitenland studeerde, waar hij zich in concreto bevond, wat hij nadien deed, licht u niet toe. Waarom uw schoonbroer tegen jullie huwelijk was gekant, is evenmin duidelijk. U stelt in heel algemene termen dat uw echtgenote van een zuidelijke stam afkomstig is, die over vele gronden beschikt en dat deze gronden niet met ‘buitenstaanders’ kunnen worden gedeeld (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). U stelt evenzeer dat uw zwager trachtte jullie te doen scheiden maar dat dit niet lukte (CGVS, p. 6). Wat uw schoonbroer dan precies heeft gedaan om een scheiding te bewerkstelligen, licht u evenmin toe. In dit verband is het verder ook heel merkwaardig dat u tijdens het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (genoteerd in de vragenlijst van het CGVS, dd. 1 oktober 2020, vraag 1) stelt dat u in 2007 door de politie, op aangeven van uw schoonbroer, werd gearresteerd en ongeveer 2 weken werd vastgehouden. Volgens u werkte uw schoonbroer voor het regime van Khadaffi. U gaat zelfs verder door te stellen dat uw schoonfamilie heel machtig is en hoge functies bekleedt binnen de staat. Opvallend genoeg heeft u van al deze elementen op geen enkel ogenblik melding gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS waar u op geen enkel moment het verband legde tussen uw schoonbroer en het voormalige regime van Khadaffi, laat staan met andere vooraanstaande functies - die u weliswaar bij de DVZ niet nader kon benoemen of omschrijven die andere leden van uw schoonfamilie zouden hebben bekleed (CGVS, p. 6 en vragenlijst CGVS, ingevuld door een medewerker van de DVZ, vraag 5). Dat u deze informatie aangaande uw schoonfamilie, alsook het gegeven dat u omwille van uw huwelijk zelfs twee weken werd vastgehouden, onvermeld liet op het CGVS, zelfs niet spontaan opwierp op het moment dat u nog toevoegingen kon doen aan uw verhaal (nl. u uitdrukkelijk werd gevraagd of u alles had kunnen vertellen dat aanleiding had gegeven tot uw asielverzoek, CGVS, p. 10) komt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas niet ten goede.*

Aangenomen dat uw schoonbroer niet was opgezet met de huwelijkspartner van zijn zus, dan nog dient vastgesteld dat haar vader (uw schoonvader) naar uw eigen zeggen geen enkel probleem had met jullie huwelijk. Dit is toch een heel belangrijk gegeven. Immers, binnen de islamitische stammencultuur is de toestemming van de vader of de ‘pater familias’ voor het afsluiten van een huwelijk bepalend. U zegt zelf dat uw schoonvader niet het probleem was, wel uw schoonbroer (CGVS, p. 6). Dat uw schoonvader dan zijn zoon niet ter orde zou kunnen roepen en/of minstens tot een vergelijk zou kunnen komen zodat het huwelijk van zijn zus niet langer een probleem zou zijn, kan niet worden geloofd. Het is ook aan het hoofd van de familie of eventueel het stamhoofd om in dergelijke zaken te bemiddelen en tot een oplossing te komen. Dergelijke stappen en/of pogingen blijken nergens uit uw verklaringen. Te meer deze kwestie intussen al meer dan 15 jaar gaande is, kan moeilijk worden ingezien dat u enkel omwille van dit huwelijk niet zou kunnen terugkeren naar uw eigen gezin in Libië én tot een vergelijk zou kunnen komen met die ene zwager (CGVS, p. 6. én asioldossier IND, toegevoegd aan het administratief dossier). Het CGVS kan evenmin inzien waarom uw schoonbroer na 15 jaar liever zou blijven aandringen op een echtscheiding, wat insé ‘oneer’ over zijn zus - en bij uitbreiding over de ganse familie - zou kunnen brengen, dan na zo

een lange tijd het huwelijk te aanvaarden. Dat uw schoonvader ook liever deze vete ziet voortduren, dan zijn zoon tot de orde te roepen en/of tot één of andere verzoening aan te zetten, kan evenmin worden geloofd. Uw verklaringen kunnen op dit vlak hoegenaamd niet overtuigen. Dat u thans, 15 jaar na uw huwelijk, omwille van dit huwelijk uw schoonbroer nog zou dienen te vrezen, maakt u niet aannemelijk. Bovendien, zelfs aangenomen dat uw schoonbroer op een gegeven moment één of andere functie bekleedde tijdens het regime van Khadaffi, - wat u overigens geenszins aantoonde aan de hand van concrete verklaringen en/of enig tastbaar begin van bewijs - dan nog kwam dit regime ten val in 2011. Op welke manier uw schoonbroer actueel u dan het leven zuur kan maken, licht u niet toe op het CGVS. Opvallend genoeg stelt u in dit verband dan weer bij de DVZ dat uw schoonbroer thans deel uitmaakt van 'milities' en dus nog altijd 'machtig' is. Van welke militie hij dan deel uitmaakt en/of waaraan hij die macht in concreto ontleent, weet u evenmin toe te lichten (zie vragenlijst CGVS, vraag 5).

U stelt dat u zelfs tot in Nederland werd bedreigd door uw schoonbroer. U zou de Nederlandse autoriteiten hiervan op de hoogte heeft gebracht. Echter, blijkt dat u dit enkel zou hebben gemeld aan het IND maar op geen enkel moment hiervan klacht heeft neergelegd bij de Nederlands politie. Dit laatste kan men redelijkerwijze van u verwachten indien de bedreiging zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan op Nederlands grondgebied en indien u deze heel ernstig zou hebben genomen. Te meer u in Nederland op dat moment om internationale bescherming had verzocht, uw verzoek volledig hebt gebaseerd op de bedreigingen door uw schoonbroer. Er kan aldus niet worden ingezien waarom u er dan niet naar de politie stapte indien u er werkelijk zou zijn bedreigd (CGVS, p. 6).

Tevens bent u allesbehalve duidelijk waar uw gezin - volgens u op de vlucht voor uw schoonbroer - zich momenteel bevindt. Op de DVZ stelde u dat ze 'ergens onderweg in de woestijn - op de grens tussen Libië en Tunesië - zijn omdat uw echtgenote niet over zee durft te reizen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 en Verklaring DVZ, vraag 15). Tegenover het CGVS luidt het dat u ze kon contacteren in Algerije, wanneer ze echter naar Algerije zijn vertrokken weet u dan weer niet, u heeft het klaarblijkelijk ook niet gevraagd. Dit is opvallend aangezien u enige tijd het spoor bijster was van uw gezin, volgens u te wijten aan een gebrek aan internet, dan kan minstens worden verwacht dat eens u eindelijk terug uw echtgenote en zoons kon spreken, u zich dan ook volop zou hebben geïnformeerd over hun preciese reisweg, de plaats waar ze zich exact bevonden en sinds wanneer ze zich op een welbepaalde plaats zouden bevinden, al was het maar om een inschatting te kunnen maken wanneer, waar en op welke manier jullie elkander opnieuw zouden kunnen contacteren (CGVS, pp. 3 en 4). U bent hieromtrent dan ook bijzonder vaag en onduidelijk.

Hoe dan ook, blijkt uit het gehele asiédossier, door IND overgemaakt aan de Belgische asielinstanties (toegevoegd aan uw administratief dossier) dat dit vluchtmotief volledig werd weerlegd en als ongeloofwaardig werd bevonden. De vluchtelingenstatus werd u er dan ook geweigerd. Dat u dan thans dit element nog steeds als hoofdmotief aanhaalt, andermaal zeer uiteenlopende verklaringen aflegt tussen het CGVS en de DVZ, hieromtrent geen enkel begin van bewijs kan neerleggen (noch aangaande de problemen veroorzaakt door uw schoonbroer noch betreffende zijn zgn. 'machtige' posities die hij bekleedt/bekleedde) mag hoegenaamd niet overtuigen." Waar hij in zijn verzoekschrift opnieuw stelt dat zijn schoonbroer bij de militias hoort, zich heer en meester acht, niet voor rede vatbaar is en zich niets aantrekt van de mening van diens vader in verband met het huwelijk, komt hij niet verder dan het louter poneren van blote beweringen, die op geen enkele afbreuk kunnen doen aan voorgaande pertinente vaststellingen. Ook waar hij uitlegt in het verzoekschrift dat hij niet weet waar zijn familie zich bevindt omdat hij met hen reeds een hele tijd geen contact heeft kunnen maken, komt hij niet verder dan zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen, waarmee hij er wederom niet in slaagt een ander licht te werpen op voorgaande motieven.

5.4.4. Vervolgens oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat zijn vrees om bij terugkeer als deserteur te zullen worden aanzien omdat hij zijn reservedienst niet heeft vervuld, niet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, doch beperkt zich ertoe te wijzen op het feit dat hij deze vrees ook vermeld had tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Bij gebrek aan dienstig verweer, maakt de Raad de volgende pertinente en draagkrachtige motieven tot de zijne: "Wat uw tweede vluchtmotief, nl. uw reservedienst, betreft, zijn uw verklaringen evenmin overtuigend. Vooreerst heeft u dit element, net zo min als uw vrees voor bloedwraak omwille van uw broers activiteiten aan de zijde van Khadaffi (zie infra), op geen enkel moment vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw uitleg, nl. dat u niet veel tijd kreeg en er u ook niet veel vragen werden gesteld, kan niet worden gevolgd (CGVS, p. 6). Immers, zelfs al is de tijd er beperkter, dan nog is het aan u om deze elementen, zij het summier doch spontaan en op eigen initiatief aan te halen tijdens het gesprek bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit het verslag van dit gesprek blijkt nochtans dat u uitvoerig kon vertellen/heeft verteld over de problemen met uw schoonbroer. Dat u dan geen gelegenheid had om minstens uw twee andere vluchtmotieven aan te halen, kan niet worden geloofd. Opnieuw ondermijnt dit op ernstige wijze de oprechtheid van uw verklaringen.

Daarenboven brengt u geen enkel begin van bewijs aan dat inderdaad zou aantonen dat u enerzijds één maand per jaar in reservedienst moet, of dat er u anderzijds per jaar dat u uit Libië bent weggeweest twee maanden detentie staan te wachten, inmiddels in totaal dus meer dan 2 jaar. U stelt nogal laconiek dat het bewijs ligt in de Libische wetgeving en het feit dat u ooit 2 jaar legerdienst heeft gedaan. Echter, ook wat dit laatste betreft brengt u geen enkel tastbaar noch overtuigend begin van bewijs aan (CGVS, p. 9 en zie ook infra bij de bespreking van de door u neergelegde documenten). Daarenboven geeft u aan dat diegene die in het buitenland vertoeft het nodige moet doen en een regeling moet treffen met de regering. De vraag stelt zich dan waarom u dan niet het nodige heeft gedaan, indien u toch al die tijd in het buitenland was, wetende dat de termijn waarvoor u kon worden gesanctioneerd steeds verder opliep (CGVS, p. 9). Uw uitleg kan andermaal niet overtuigen.

Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u om deze reden actueel zou worden gezocht. U verklaart dat een vriend van u, die bij de militaire politie werkt, u op de hoogte heeft gesteld van het feit dat men naar u op zoek is. Wie en/of welke overheidsdienst dan precies naar u op zoek is, licht u niet toe. Bovendien zou men dan toch kunnen verwachten dat diegenen die naar u op zoek zijn, reeds in het verleden bij uw familie zouden zijn langs geweest om naar uw verblijfplaats te informeren. Toch bent u stellig dat ze niet bij uw familie zijn geweest, iets wat andermaal weinig plausibel is. Wat is het nut ervan naar u op zoek te zijn, indien men de meest voor de hand liggende locatie, nl. uw thuisadres, niet aandoet (CGVS, pp. 9-10). Dit alles doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Tot slot, indien u dan toch een vriend én bron bij de militaire politie had, had u evengoed via deze persoon kunnen informeren wat er u te doen stond om, gezien uw verblijf in het buitenland, u in regel te stellen wat uw jaarlijkse reservedienst betreft. Dit heeft u evenmin gedaan.

In dit verband dient ter afsluiting nog te worden vermeld dat u, ondanks een tweede en een derde verzoek ('opvolgende aanvragen') in Nederland u de hierboven vermelde vrees omwille van het niet vervullen van uw reservedienst op geen enkel moment heeft vermeld, niettegenstaande die op dat ogenblik reeds actueel waren, althans volgens u verklaringen in België (zie Rapport opvolgende aanvraag dd. 7 juni 2016 en dd. 2 augustus 2017, opgesteld te Zevenaar, zie administratief dossier).

Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u dit vluchtmotief evenmin aannemelijk heeft gemaakt."

5.4.5. Vervolgens acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor bloedwraak omwille van de activiteiten van zijn broer aan de zijde van Kadaffi in zijn geheel niet aannemelijk. Vooreerst betwist verzoeker niet dat hij van die vrees geen melding heeft gemaakt tijdens het interview bij de DVZ, wat reeds de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Immers, indien dit gegeven (mede) de oorzaak vormde van zijn ingrijpende beslissing om zijn herkomstland te ontvluchten, kan redelijkerwijze van hem verwacht worden dit ook te melden bij de DVZ, gevraagd naar zijn vluchtmotieven. Waar hij in zijn verzoekschrift laat uitschijnen dat hij niet de kans werd geboden om alles te vertellen en hij onderbroken werd toen hij begon te vertellen over de problemen van zijn broer, vindt dit alleszins geen steun in de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt immers dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en maakte verzoeker hierbij enkele melding van zijn problemen met zijn schoonbroer omwille van zijn huwelijk (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 5). Bovendien werd verzoeker nog gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met de autoriteiten, medeburgers of problemen heeft gekend van algemene aard, waarop verzoeker telkens met "nee" antwoordde, doch louter toevoegde dat hij intussen gezondheidsproblemen kent (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 7).

Waar hij in zijn verzoekschrift dan plots toevoegt dat hij ervan uitging dat hij alles nog zou kunnen vertellen bij het CGVS, spreekt hij zich tegen met wat hij eerder stelde, namelijk dat hij ervan uit ging dat hij niet alles diende te herhalen. Bovendien gaat hij met dergelijk betoog ook in tegen de inhoud van de stukken uit het administratief dossier. Zoals *supra* reeds uiteengezet maakte verzoeker bij het CGVS, in tegenstelling tot bij de DVZ, immers geen melding van het feit dat hij door de politie werd gearresteerd en twee weken werd vastgehouden op aanraden van zijn schoonbroer, die tot een zeer machtige familie behoort en banden heeft met Khadaffi. Met zijn summiere betoog in het verzoekschrift, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente en draagkrachtige motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing, die luiden als volgt en door de Raad integraal worden overgenomen: "U haalt nog een derde reden aan waarom een terugkeer voor u naar Libië zou zijn uitgesloten, nl. het gegeven dat één van uw broer heeft gestreden aan de zijde van Khadaffi en er daarom door andere stammen en milities bloedwraak wordt geëist. Ook op dit vlak maakt u een vrees voor vervolging geenszins aannemelijk. U geeft aan dat als ze uw broer niet kunnen vinden, ze hem zullen wreken via uw persoon. Uw broer zou Libië zijn ontvlucht. Echter stelt zich de vraag hoe ze u dan zouden kunnen vinden, nog gesteld dat u naar Libië zou terugkeren (CGVS, pp. 8-9). U bent intussen al bijna 15 jaar weg uit Libië waardoor het evenmin aannemelijk is dat diegenen die wraak willen ook effectief en daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn van

uw bestaan en/of actief naar u op zoek zouden zijn. Wie er dan trouwens wraak zou willen nemen is al evenzeer een vraagteken. Wat uw broer dan precies heeft gedaan om sommige personen/stammen tot zijn vijand te maken, kan u niet zeggen. Wat zijn concrete werkzaamheden waren evenmin, noch brengt u enig document aan waaruit effectief zou blijken dat uw broer aan de zijde van Khadafi heeft gestreden. U heeft het over 'stammen' en 'milities' of ook wel 'Alouya Abdan' genoemd, maar over welke stammen en/of personen het dan in concreto gaat die hij zou hebben benadeeld, kan u niet verduidelijken. Andermaal vervalt u in wel zeer algemene verklaringen dat 'men' wraak wil, maar waarom of om wie precies dan te wreken, is niet duidelijk. Dat men bovendien naar u op zoek zou zijn, is een pure veronderstelling van uwentwege die u andermaal op geen enkele manier met enig begin van bewijs kan aantonen. Uw uitleg, dat 'iedereen iedereen kent' en samenwerkt (tegen uw broer en zijn familie) is wel zeer vaag en algemeen en kan niet overtuigen (CGVS, pp. 8-9). Ook in deze context stelt u dat u in Nederland telefonisch werd bedreigd door hen in 2013-14, maar opnieuw concretiseert u niet wie dat dan wel was want u weet niet wie die persoon was aan de telefoon. Ook hier geldt de opmerking dat u een dergelijke bedreiging dan had kunnen melden bij de Nederlandse politie, wat u niet heeft gedaan. En ook hier kan worden opgemerkt dat het om een zogenaamd dreigement gaat dat 8 tot 9 jaar geleden zou hebben plaatsgevonden en u evenmin concrete noch doorslaggevende elementen heeft aangebracht dat die vrees - mocht er als iets van aan zijn - nog steeds actueel zou zijn."

5.4.6. Tot slot moet vastgesteld worden dat de motieven met betrekking tot de neergelegde documenten onbesproken worden gelaten door verzoeker en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: "Wat de door u neergelegde stukken betreffen, vermogen deze geenszins bovenstaande appreciatie om te buigen.

Bovenal legt u geen enkel origineel stuk neer dat uw identiteit en/of herkomst zou kunnen staven. U legt geen identiteitskaart noch paspoort neer. Nochtans zou u Libië hebben verlaten in het bezit van uw paspoort. Immers, u verklaarde dat u naar de Belgische ambassade in Libië ging en er vlot een toeristen- en/of werkvisum kreeg om naar hier te reizen. Toch kan u dit paspoort niet neerleggen. Volgens u omdat een vriend het van u heeft afgenomen. U diende in Nederland geld te lenen bij een vriend die in ruil voor de afbetaling uw paspoort afnam en dit als onderpand gebruikte (CGVS, p. 7). Omdat u niet in staat bleek de schulden af te betalen is dit paspoort nog bij hem. Dit verhaal kan moeilijk worden gevolgd. Zelfs aangenomen dat uw vriend enige zekerheid wou dat hij zijn geld zou terug zien, kan moeilijk worden geloofd dat u het belangrijkste document dat u persoonlijk in handen had, nl. uw eigen paspoort, zomaar aan die persoon zou geven, evenmin met enige garantie dat u het zou terugkrijgen. U overigens om de naam van die persoon gevraagd, wil u die niet geven en zegt u dat het een privékwestie is (CGVS, p. 7). Dit antwoord getuigt van weinig openheid en doet dan ook twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen ter zake. Het CGVS sluit dan ook niet uit dat u, om welke reden dan ook, dit paspoort niet wenst te tonen aan de Belgische asielinstanties en het document achterhoudt. Ook is het opmerkelijk dat u stelt dat het geen probleem was om aan een visum te geraken aangezien dit direct door de Belgische ambassade wordt afgeleverd vanaf het moment dat men zegt 'dat men wil vluchten' (CGVS, p.5). Het CGVS maakt zich sterk dat deze door u geschetste gang van zaken om een Schengenvisum te bekomen niet geheel strookt met de werkelijkheid. Overigens heeft u heel duidelijk bij de IND vermeld, tijdens uw eerste gehoor aldaar, dat u nooit een authentiek op uw naam gesteld paspoort in uw bezit heeft gehad noch heeft aangevraagd, ook niet voor uw reis naar Nederland (zie rapport 1e gehoor, Ter Apel, dd. 22 september 2008, p. 8; toegevoegd aan het administratief dossier), om nadien tijdens het 1e nader gehoor toch ineens te vermelden dat u in Libië wel een verlopen paspoort had dat uw echtgenote zou trachten op te sturen (zie Rapport Nader Gehoor, Zwolle, 4 maart 2009, p. 5). Ook deze vaststelling van bijzonder wisselende verklaringen aangaande het al dan niet in het bezit hebben (gehad) van een paspoort is flagrant. Het versterkt enkel het vermoeden dat u uw Libische paspoort achterhoudt. Bovendien verklaart dit alles nog niet waarom u niet in staat zou zijn een Libische identiteitskaart neer te leggen of minstens een kopie ervan. U bent inmiddels al bijna 15 jaar in Europa, heeft in Nederland verschillende (asiel)procedures doorgemaakt en blijkt nog steeds geen besef te hebben van het belang van het neerleggen van originele identiteitsstukken, niettegenstaande u hierop, zowel in Nederland als in België, meermaals werd gewezen. Dit kan u worden aangewreven.

U legt daarentegen wel een kopie neer van een huwelijksakte, familieboekje, een geboortebewijs van uw zoon, een legerdocument en een document van de militie. Gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën u heeft geen originelen voorgelegd - , hebben zij dan ook zo goed als geen bewijswaarde, en al zeker niet wanneer ze niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, zoals hier het geval is. Zo blijkt bijvoorbeeld het stuk dat uw legerdienst moet aantonen zowel als het huwelijksboekje voor een groot stuk onleesbaar te zijn. Aangezien, zoals hierboven uiteengezet, u geen enkel origineel identiteitsstuk kan neerleggen, staat het evenmin vast dat deze documenten (in kopie) op u van toepassing zijn. Wat overigens het document van de militie betreft, blijkt dit stuk, dat slechts de linkerhelft van een tekst beslaat, dus opnieuw zo goed als onleesbaar te zijn. U weet zelf niet te zeggen van wanneer dit stuk dateert, volgens u van 4 of 5 of 6 jaar geleden. U kan het niet precieser in de tijd situeren. U denkt

dat het document afkomstig is van een niet nader genoemde militie ‘aan de rand van Tripoli’, u kan het zich zelf niet meer herinneren (CGVS, p. 10). Het zou volgens u een oproepingsbrief betreffen, maar u zou het document via een buurman en via de telefoon hebben doorgekregen (CGVS, p. 10). Uw uitleg betreffende dit document is dusdanig vaag en summier dat het totaal onduidelijk is wat u er precies wil mee aantonen en op welke manier dit stuk uw vrees zou kunnen ondersteunen. Dat u overigens zelf zo weinig weet te vertellen over de inhoud en de herkomst van dat document, staat haaks op de door u beweerde vrees voor die bepaalde militie.

Het hoeft geen verder betoog dat deze door u neergelegde kopieën geen bewijswaarde hebben en geen extra elementen toevoegen aan uw relaas.” Waar verzoeker bij zijn aanvullende nota dan plots een foto voegt van een paspoort – dat overigens niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling en derhalve op grond van artikel 8 van het Procedurereglement niet in overweging wordt genomen door de Raad – is gelet op zijn verklaring, dat dit paspoort afgenomen werd door een vriend (CGVS verhoor, p. 7) uiterst merkwaardig. Verzoeker omschrijft stuk 1 gevoegd bij zijn aanvullende nota als een kopie van zijn identiteitskaart. De Raad stelt echter vast dat uit de gevoegde vertaling niet kan worden afgeleid dat het om een identiteitskaart gaat. Bovendien wordt noch de achternaam van verzoeker, noch zijn precieze geboortedatum erop vermeld. Daarenboven betreft het slechts een kopie, waarvan de waarachtigheid en authenticiteit niet kan worden gecontroleerd. Hoewel hij, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, reeds 15 jaren in Europa verblijft, geeft verzoeker middels zijn aanvullende nota, noch ter terechtzitting, enige duiding omtrent de reden waarom hij op 23 januari 2023, daags voor de terechtzitting, toch in staat is om een kopie van zijn identiteitskaart te overhandigen. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat hij ten aanzien van de Nederlandse asielinstanties – zoals ook op pertinente wijze aangestipt in de bestreden beslissing - een zeer wisselende uitleg gaf over het al dan niet bezitten van een paspoort. Gelet op voorgaande kan dit stuk dan ook geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen en pertinente motieven uit de bestreden beslissing.

5.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.5.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Verzoeker maakt doorheen zijn verklaringen en doorheen zijn verzoekschrift geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libië zou hebben gekend.

5.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripoli (Tripolitanië), waar verzoeker vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek heeft gewoond, in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De Raad brengt in herinnering dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Tripolitanië aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschillende elementen in rekening dienen gebracht te worden. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Tripolitanië te verlaten.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de voor 24 december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld. Het in de oostelijke stad Benghazi zetelende Libische parlement zegde vervolgens in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Op 10 maart 2022 probeerde Fathi Bashagha om met een gewapend konvooi Tripoli te bereiken vanuit Misrata, maar keerde om toen duidelijk werd dat hij op gewapende tegenstand zou stoten. Het kwam hierbij niet tot een gewapende confrontatie. Op 17 mei 2022 probeerde Bashagha met een nachtelijke raid naar Tripoli te geraken, maar hij slaagde niet in zijn opzet. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond ging om rivaliserende groeperingen die elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Aldus wordt de huidige veiligheidssituatie in Libië grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha.

Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen, 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarvan er 20 geregistreerd werden in de regio Tripolitanië.

Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven, waarvan 42 doden in Tripolitanië vielen. Het zwaartepunt ligt in Tripoli, gevolgd door Misrata. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Ook in 2022 bleef het aantal veiligheidsincidenten en het aantal te betreuren burgerslachtoffers laag. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen, weliswaar viel de meerderheid van de dodelijke burgerslachtoffer door gevechten tussen gewapende groepen waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. Wederom vonden zeven van de twaalf incidenten met burgerdoden plaats in het Westen, vier ervan in Tripoli, de anderen in Mellitah en Sabratha. Bij deze incidenten vielen zeventien doden, veertien ervan in Tripoli. Alle doden in de hoofdstad waren het gevolg van gevechten tussen gewapende groepen. Hoewel veel van deze gevechten en schietpartijen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Libische burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de geweldsopstoten in Tripoli.

Uit de aanvullende nota van 17 januari 2023 blijkt dat ook het Office for the coordination of Humanitarian Affairs van de Verenigde Naties (OCHA) in een situation report van 24 augustus 2022 schreef dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid (Government of National Union, GNU) in maart 2021. Meer ontheemden keren terug naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden, aldus OCHA.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24).

In de huidige stand van zaken is er geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoekers middels hun verzoekschrift verwijzen ligt in dezelfde lijn en is niet van die aard voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

De door verzoeker geciteerde informatie op p. 16-17 van het verzoekschrift (Libya, Foreign travel advice) is niet van die aard om aan voorgaande afbreuk te doen. Het betreft immers een reisadvies bestemd voor reislustige mensen uit het Verenigd Koninkrijk en valt geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Door uit een reisadvies te citeren, toont verzoeker niet aan dat burgers in Libië op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker weerlegt, noch ontkracht daarmee de informatie zoals weergegeven *supra*. Hij toont daarmee ook niet aan dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusie heeft getrokken. Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen en hierbij burgerslachtoffers vallen wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient tevens rekening gehouden te worden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers gedaald is, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie die verzoeker heeft overgemaakt. Het door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde artikel op [www.gov.uk "foreign travel advice Libya"](https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/libya/safety-and-security) <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/libya/safety-and-security>
:-:text=The%20political%20situation%20in%20Libya,militia%20clashes%20and%20oil%20blockadeska
n evenmin worden afgeleid dat het geweldsniveau in Tripolitanië dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid tot gevolg heeft dat er een nood is aan internationale bescherming. Voormeld advies acht de Raad onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat er bij de huidige stand van zaken geen sprake is van een *"uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980"*. Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48 §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de *"persoonlijke omstandigheden"* niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn

wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Verzoeker maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Waar hij in zijn aanvullende nota wijst op een foto van zijn zoon, waarmee hij wenst aan te tonen dat de situatie in Libië niet veilig is, dient opgemerkt dat niet kan worden vastgesteld wie er staat afgebeeld op de foto en evenmin in welke omstandigheden en wanneer deze werden genomen. Bovendien kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan nu zij gemakkelijk manipuleerbaar zijn. De bewijswaarde van deze foto is onbestaande en is geenszins van die aard om aan te nemen dat er in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

5.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummer X en met rolnummer X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO